

Hồi 5

Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng

Kim trang chủ Lăng Bội Phân ngồi trên chiếc ngai bằng gỗ trầm hương lên nước bóng lộn với những đường vân mây. Đứng trước mặt trang chủ phu nhân là Kim Ngạo Thiên.

Phu nhân nhìn Kim Ngạo Thiên từ đầu đến chân:

- Ngạo Thiên... con đã lớn rồi.

- Mẫu thân mới biết Ngạo Thiên lớn à. Ngạo Thiên đã là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Cả Lạc Dương ai cũng biết đến Kim Ngạo Thiên.

Lăng Bội Phân gật đầu:

- Thế mà hôm nay, mẫu thân mới nghe con nói điều đó. Hôm nay mẫu thân gọi con đến đây có chuyện muốn nói với con.

- Ngạo Thiên đang đứng đây nghe mẹ nói.

Lăng Bội Phân đứng lên chấp tay sau lưng:

- Mẫu thân muốn nói với con, sắp tới đây Kim trang còn nhiều sự thay đổi.

Đôi chân mày lười kiếm của Ngạo Thiên nhíu lại.

- Mẫu thân... Kim trang sao lại thay đổi... đó là thay đổi gì.

- Sự thay đổi đó mẹ chỉ đoán bằng trực giác mà thôi. Còn thay đổi như thế nào thì mẫu thân cũng chưa biết. Nhưng bất cứ một sự thay đổi nào xảy đến thì Ngạo Thiên cũng phải trở thành nam tử hán biết giữ cơ nghiệp của phụ thân và mẫu thân, biết làm rạng rỡ Kim Trang. Nếu có sự thay đổi thì con phải gánh vác và tiếp tục sự nghiệp của Kim Trang.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Ngạo Thiên hứa sẽ không làm mẫu thân thất vọng.

Nhìn vào mắt Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân khẽ gật đầu:

- Nghe Ngạo Thiên nói câu này, mẹ rất hoan hỉ và kỳ vọng vào con.

Kim Ngạo Thiên vòng hai tay ngẩng cao đầu tự hào nói:

- Kim Ngạo Thiên của mẫu thân không phải là người tầm thường. Nếu con tầm thường đã không phải là Kim Ngạo Thiên. Mẫu thân đồng ý không?

- Rất đồng ý. Vậy con hay cho mẫu thân biết, kẻ tầm thường khác với kẻ không tầm thường là gì nào?

Ngạo Thiên mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Lăng Bội Phân:

- O... mẫu thân hỏi khó trả lời quá.

- Sao lại khó trả lời.

- O... Ngạo Thiên không hiểu ý của mẫu thân.

Ngạo Thiên chắc lưỡi rồi nói:

- Ngạo Thiên chỉ có thể nói người không tầm thường chính là mẫu thân và người tầm thường thì giống như...

Ngạo Thiên ngập ngừng suy nghĩ rồi nói:

- Thì cũng giống như Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân vậy.

- Mẫu thân và Lý Phi Vân cũng là một con người như nhau. Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân còn có thể trở thành một kiếm thủ kỳ tuyệt. Nếu như y có được một chút gì đó của một người không tầm thường thì y đã có thể mơ đến một ngày nào tự xưng là kiếm khách thiên hạ vô địch.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ngạo Thiên cứ cho y là thiên hạ vô địch kiếm cũng không bằng mẫu thân.

- Thế thì Ngạo Thiên hãy nói cho mẹ biết, mẫu thân hơn Lý Phi Vân kia ở chỗ nào.

Ngạo Thiên cau mày, mặt căng ra để suy tư. Chàng suy nghĩ một lúc rồi chỉ vào đầu mình:

- Ngạo Thiên hiểu ra rồi.

- Con hiểu gì?

- Mẫu thân hơn hẳn Lý Phi Vân cái đầu, người không tầm thường là người có đầu óc thông minh, biết phán đoán, biết suy nghĩ.

Lăng Bội Phân phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của Lăng Bội Phân thật hoan hỉ và thỏa mãn. Nghe Lăng Bội Phân phì cười, Ngạo Thiên cũng cười theo. Chờ cho Lăng Bội Phân cắt tràng tiểu ngạo đó, Ngạo Thiên mới nói:

- Mẫu thân con nói đúng chứ?

- Rất đúng. Giữa người không tầm thường và người tầm thường chỉ khác nhau ở một điểm duy nhất đó là trí óc. Mẫu thân chỉ sợ Ngạo Thiên không nhận biết điều đó.

- Ngạo Thiên là người không tầm thường mà.

Hơi ưỡn ngực với vẻ tự mãn, Ngạo Thiên nói:

- Nếu Ngạo Thiên là người tầm thường thì chắc chắn không thể trả lời được câu hỏi của mẫu thân.

Lăng Bội Phân gật đầu.

Bước đến bên Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân từ tốn nói:

- Ngạo Thiên đã trả lời đúng câu hỏi của mẫu thân... mẫu thân ban thưởng cho con.

Ngạo Thiên giả lả cười:

- Ngạo Thiên vẫn còn ngân lượng để dùng mà.

Nhìn vào mắt Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân nghiêm giọng nói:

- Mẫu thân không thưởng cho con ngân lượng, mà thưởng cho con một thanh kiếm. Thanh kiếm này chỉ một người được sử dụng. Người dụng thanh kiếm này phải là người không tầm thường mới được dụng.

Ngạo Thiên nói:

- Mẫu thân định ban thanh Can Tương kiếm cho con à?

- Kim trang của chúng ta đâu có Can Tương kiếm. Thanh kiếm Can Tương cũng chỉ là một thanh kiếm không có hồn. Mặc dù nó là một báu vật chém sắt như chém bùn.

- Vậy thanh kiếm mẹ ban cho con hẳn là báu kiếm con quý hơn Can Tương kiếm. Mẹ có thể cho Ngạo Thiên đoán thanh kiếm đó không?

Lăng phu nhân gật đầu:

- Ngạo Thiên đoán thử xem.

Ngạo Thiên xoa trán rồi nói:

- Thanh kiếm mẹ sắp ban thưởng cho Ngạo Thiên là một thanh báu kiếm, vậy trước tiên nó phải là thanh kiếm chém sắt như chém bùn, giống với thanh kiếm Can Tương.

Nhìn Lãng Bội Phân, Ngạo Thiên nhướn mày hỏi:

- Ngạo Thiên đoán đúng không?

- Nói tiếp.

- Chui kiếm thì nhất định phải có những viên dạ minh châu có giá trị vạn lạng. Võ kiếm cũng thế. Nếu theo ý của Ngạo Thiên thì một thanh kiếm báu hẳn phải có giá trị rất lớn. Không dưới vạn lạng kim lạng.

- Ngạo Thiên nói đúng chứ?

Lãng Bội Phân lắc đầu:

- Lần này Ngạo Thiên của mẫu thân đoán sai rồi.

- Con đoán sai à?

- Rất sai.

- Thế thanh kiếm báu mẹ ban cho con là thanh kiếm gì?

- Một thanh kiếm sống. Nếu là một kiếm thủ thì chỉ là người biết dụng kiếm. Ai cũng có thể dụng kiếm được và ai cũng có thể trở thành thiên hạ vô địch kiếm. Nhưng người biết dụng kiếm thủ thì chẳng có mấy ai. Để rèn ra một thanh kiếm báu chém sắt như chém bùn chỉ cần một thời gian, luyện một thể chiêu kiếm sát cũng chỉ cần thời gian, nhưng để có được một thanh kiếm sống có khi phải cần cả một đời người.

Nhìn vào mắt Kim Ngạo Thiên, Lãng Bội Phân ôn nhu nói tiếp:

- Giá của thanh kiếm sống là giá của một con người. Mà con người thì vô giá. Làm cho con người làm chủ bản thân mình, làm chủ kẻ khác.

Đặt tay lên vai Ngạo Thiên:

- Nhưng làm chủ thanh kiếm sống thì đó không phải là người tầm thường.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Lãng Bội Phân:

- Mẫu thân tặng cho con thanh kiếm sống Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn Lãng Bội Phân:

- Ngạo Thiên...

Lăng Bội Phân khoát tay ngăn lời Ngạo Thiên:

- Mẫu thân biết con phải ngạc nhiên và tò mò. Nhưng con đã tự nhận mình là người không tầm thường, tất phải biết sử dụng được thanh kiếm mà mẫu thân ban cho con. Có dụng được nó con mới là người không tầm thường, mới là sự kỳ vọng của mẫu thân.

Ngạo Thiên ngập ngừng:

- Ngạo Thiên hiểu ý của mẫu thân.

Lăng Bội Phân mỉm cười:

- Mẹ biết con là người thông minh.

- Ngạo Thiên hỏi mẹ: Tại sao mẹ tặng con thanh kiếm Lý Phi Vân?

- Bởi trực giác của mẹ mách bảo, Kim Ngạo Thiên sẽ dụng được thanh kiếm đó.

Ngạo Thiên lưỡng lự rồi nói:

- Nếu như Ngạo Thiên không nhận.

Đôi chân mày Lăng Bội Phân nhíu lại, rồi nghiêm giọng nói thật chậm:

- Kim Ngạo Thiên phải nhận, đó là sự bắt buộc và cũng phải là sự minh chứng con không phải là người tầm thường. Hãy biết dụng kiếm như một người đỉnh thiên lập địa.

Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống mũi giày mình.

Lăng Bội Phân nghiêm giọng nói:

- Mẫu thân sẽ đích thân trao thanh kiếm đó cho Ngạo Thiên. Còn dụng được thanh kiếm đó hay không là tùy ở con. Chỉ có điều này ta nói cho con biết. Người dụng kiếm song rất dễ bị đứt tay nếu không muốn nói là mất mạng.

Lăng Bội Phân ngưng lời thì Kim Ngạo Thiên rung mình. Toàn thân nổi đầy một lớp gai ốc. Làm sao Ngạo Thiên không rung mình được khi nghe bên cạnh mình lúc nào cũng một bộ mặt đăm đăm như trét sáp. Một bộ mặt sát nhân vô hồn vô cảm.

Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- "Tại sao mẫu thân lại muốn trao cái gã kiếm thủ đã từng toan giết mình. Không khéo gã dở chứng bắt tử thì mình tiêu mạng như chơi".

Ngạo Thiên muốn nói ra ý tưởng này cho Lăng Bội Phân biết nhưng khi ngẩng lên thì đã tiếp nhận ngay chân diện vừa nghiêm vừa lạnh của mẫu thân nên chàng không nói được. Chàng miễn cưỡng nói:

- Mẫu thân đã suy nghĩ kỹ rồi à?
- Không phải suy nghĩ mà là ý muốn của mẫu thân.
- Mẫu thân cho Ngạo Thiên suy nghĩ lại không?

Lăng Bội Phân lắc đầu:

- Không...

Ngạo Thiên nhăn mặt:

- Vậy thì Ngạo Thiên buộc phải nhận để làm người không tầm thường.

Lăng Bội Phân gật đầu:

- Con phải tiếp nhận.

Buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên nói:

- Con sợ...

Lăng Bội Phân khoát tay:

- Nếu Ngạo Thiên sợ thì không phải Kim Ngạo Thiên.

Lăng Bội Phân nhìn vào mắt Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Con có thể đi được rồi.

Nhìn lại Bội Phân lần nữa:

- Ngạo Thiên lui bước.

Buông một tiếng thở dài. Ngạo Thiên quay qua khỏi biệt phòng của Lăng Bội Phân. Rời khỏi Kim trang, Ngạo Thiên vừa đi vừa nghĩ về những lời nói của mẫu thân. Chàng đã nghiệm ra phía sau vỏ bề ngoài nghiêm trang và đoan thực của mẫu thân mình là con người thứ hai, một con người không tầm thường với tất cả sự lạnh lùng và tàn nhẫn của một vị Kim trang chủ.

Ngạo Thiên nhắm nói:

- Mẫu thân vẫn là một người của giới võ lâm giang hồ. Hình như đã là người của giới võ lâm rồi thì chẳng thể nào rút chân ra được. Mẫu thân cũng muốn ta nhúng chân vào chốn võ lâm như người. Nếu như Kim Ngạo Thiên là người của võ lâm, chẳng biết mình có làm được như mẫu thân không nhỉ?

Có người bước đến bên cạnh chàng. Ngạo Thiên quay sang nhận ra đó là Cù Bá Nhâm.

Chàng mừng rỡ reo lên:

- A... Cù tiền sinh.

Cù Bá Nhâm vuốt râu nói:

- Kim thiếu gia lại đến Hàm Dương bách niên tử.

- Ngạo Thiên không đến đó thì biết đi đâu bây giờ.

Chàng giả lả cười rồi nói tiếp:

- Nhưng Ngạo Thiên sẽ không đến Hàm Dương Bách Niên tử lâu mà sẽ đi cùng với Cù Tiền sinh.

- Thiếu gia không ngại đi với một lão hủ vô danh tiểu tốt à?

- Tất nhiên là không rồi. Văn sinh còn muốn hỏi Cù tiền sinh vài chuyện nữa.

- Lão hủ cũng đang muốn gặp thiếu gia đây.

Ngạo Thiên khoát tay:

- Hầy... Cù tiền sinh đừng gọi Ngạo Thiên là thiếu gia... nghe chói lỗ nhĩ lắm.

- Thế lão hủ gọi Kim thiếu gia là Kim lão đệ có được không?

Mặt Ngạo Thiên nhăn nhúm hơn:

- Như thế thì Ngạo Thiên bất kính quá.

- Chẳng có gì bất kính cả đâu... lão hủ lớn tuổi nhưng lúc nào cũng muốn mình trẻ mãi đây mà.

- Thế thì được... Kim Ngạo Thiên sẽ gọi lão Cù là lão huynh.

Lão Cù gật đầu:

- Tốt. Ta thích được gọi như vậy.

Ngạo Thiên giả lả nói:

- Cù lão huynh tìm đệ có chuyện gì không?

- Lão đệ đoán thử xem.

Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:

- Không biết lần này lão huynh sẽ đưa Kim Ngạo Thiên đến căn nhà mồ nào trong Hàm Dương đây.

Lão Cù phá lên cười:

- Kim lão đệ. Lão đệ biết ngay ý của ta.

Lão nói dứt câu cấp ngang nách Kim Ngạo Thiên thì triển khinh pháp thần kỳ, lão lướt đi vun vút.

Ngạo Thiên bối rối nói:

- Hề... Cù lão huynh... không được... đệ té đập mặt mất. Không được. Không được.

Mặc cho Kim Ngạo Thiên cố níu người lại nhưng lão Cù thì triển khinh công với bộ pháp cực kỳ huyền ảo, cấp chàng lướt đi như một con gà bị cấp bởi cánh chim ưng. Lão Cù cấp Kim Ngạo Thiên lướt qua con đường đầy người qua lại, thế mà tuyệt nhiên không đụng đến người nào. Một điều lạ lùng nữa là hình như chẳng ai phát hiện ra thân thủ bất phàm của lão, trong khi còn phải cấp theo cả Kim Ngạo Thiên. Chẳng mấy chốc lão cấp Ngạo Thiên rời khỏi Hàm Dương, đến một ngôi cổ miếu thần hoàng. Lão đặt Ngạo Thiên xuống đất. Ngạo Thiên trơ mắt nhìn lão Cù.

Lão Cù hất mặt nói:

- Ta lạ lắm hay sao mà Kim lão đệ nhìn ta dữ vậy?

- Sao không lạ được... Cù lão huynh đúng là một đại cao thủ.

- Nếu ta không có chút võ công thì sao giữ mạng cho lão đệ khỏi xuống a tỳ đầu nhập lão diêm chúa.

Hai người ngồi xuống nhìn mái hiên của miếu thần hoàng. Lão Cù tháo dây lụa cột bầu hồ lô đặt xuống giữa hai người, rồi thò tay vào ngực áo lấy ra là hai chiếc đùi gà được gói cẩn thận trong giấy hồng điều.

Lão nói:

- Kim lão đệ... Chúng ta uống.

- Không dám từ chối Cù lão huynh.

Lão Cù dốc bầu rượu tu một ngụm rồi trao qua tay Kim Ngạo Thiên.

- Đến lượt lão đệ.

Bắt chước lão Cù, Kim Ngạo Thiên tu một ngụm rồi chuyển bầu rượu hồ lô qua tay lão.

Chàng nhìn Lão Cù từ tốn nói:

- Cù lão huynh... sao lần trước lão huynh không đưa Kim Ngạo Thiên về Kim trang mà lại quẳng bỏ vô nhà mồ Kim gia.

- Người sống thì biết ăn, biết uống, biết khóc, biết cười, chứ không chỉ biết thờ. Còn người say như Kim lão đệ thì chẳng khác nào một xác chết biết thờ. Kim lão đệ lại là người của Kim trang, không đưa đến nhà mồ thì đưa đi đâu?

Kim Ngạo Thiên nhú mày:

- Rủi Kim Ngạo Thiên nửa đêm trúng phong hàn chết thật thì sao?

- Thì Kim trang sẽ lo hậu sự cho Kim lão đệ. Hẳn lúc đó rượu thịt sẽ nhiều lắm, tha hồ cho Cù lão huynh nhấp nháp.

Kim Ngạo Thiên nhăn mặt buồn luôn một câu sỗ sàng:

- Cù lão huynh đúng là một lão già ôn dịch.

- Hề...

Ngạo Thiên giả lả cười nói:

- Bây giờ Cù lão huynh chưa biến thành lão già ôn dịch, nhưng sau này chắc cũng biến thành lão già ôn dịch thôi. Từ từ chuyện đến sẽ đến mà.

Lão Cù bung bầu rượu hồ lô tu luôn một ngụm dài rồi cầm chiếc đũa gà cắn một miếng to ăn ngon lành. Thấy lão ăn, Ngạo Thiên cũng cầm chiếc đũa gà bắt chước lão. Chàng bất ngờ hạ chiếc đũa gà xuống tấm giấy hồng điều nhìn Lão Cù:

- Hai chiếc đũa gà này Cù lão huynh mua ở đâu vậy.

Lão đẩy bầu hồ lô về phía Ngạo Thiên nhếch mép:

- Đoán thử xem.

- Nhất định không phải là ở Hàm Dương rồi. Ở Hàm Dương không có hiệu ăn nào nướng được hai chiếc đũa gà ngon như thế này.

- Nghe Kim lão đệ nói cứ như người đã thưởng lãm hết tất cả những thức ăn của trấn Hàm Dương này.

- Hề... Cù lão huynh không tin nhưng đó là sự thật. Lão huynh đừng quên Kim Ngạo Thiên là linh thiêu gia của Kim trang nhé...

Ngạo Thiên vỗ vào ngực, vừa nói:

- Bất cứ hiệu ản nào ở Hàm Dương, Ngạo Thiên cũng đã đều thưởng thức qua nhưng thú thật không hiệu ản nào được nướng đùi gà ngon như thế này.

Ngạo Thiên nói rồi bụng bầu hồ lô uống luôn một ngụm. Y chắc lưỡi:

- Đúng là hảo tửu và trân kỳ không đâu sánh bằng.

Cù Bá Nhâm đặc ý:

- Lần này thì lão Cù bá phục Kim lão đệ thôi. Lão đệ nói đúng rồi. Hai chiếc đùi gà này đâu có hiệu ản nào nướng được như vậy, mà chỉ có một người nướng được.

- Ai có tài thế.

Lão Cù chỉ vào ngực mình:

- Ngoài Cù lão huynh ra đâu còn ai khác.

Kim Ngạo Thiên lỗ mắt nhìn lão Cù. Chàng ngập ngừng nói:

- Lão huynh không nói ngoa đó chứ. Chẳng lẽ lão huynh đa tài như thế sao.

- Còn hơn Kim lão đệ tưởng nữa.

Kim Ngạo Thiên xoa tay:

- Thế thì Kim Ngạo Thiên phải học ở lão Cù huynh rồi.

Cù Bá Nhâm phá lên cười:

- Học không phải dễ đâu... Kim lão đệ phải tốn ngân lượng đó.

Kim Ngạo Thiên khoát tay:

- Ngân lượng không hề gì.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa rút trong áo ra một sấp ngân phiếu đặt xuống trước mặt mình:

- Sao... Cù lão huynh... đồng ý không, hay muốn đòi thêm.

Lão Cù nhìn sấp ngân phiếu:

- Quá đủ... quá đủ.

- Đã đủ thì còn chờ gì chưa dạy cho Kim Ngạo Thiên.

Lão Cù vuốt râu, nhướng mày nhìn chàng rồi ve cằm. Thấy lão nhìn mình với ánh mắt tò mò, Ngạo Thiên hỏi:

- Cù lão huynh thấy lạ lắm hay sao mà nhìn Kim Ngạo Thiên như vậy?

- Sao không lạ.

Ngạo Thiên bật cười. Chàng vừa cười vừa khoát tay:

- Hiểu rồi... hiểu rồi.

- Lão đệ hiểu gì nào?

- Làm gì không biết ý của Cù lão huynh. Lão huynh lạ bởi vì Kim Ngạo Thiên là linh thiêu gia của Kim trang, muốn gì được nấy, cứ bỏ ngân lượng ra thì có thứ mình cần, đâu cần phải học thủ thuật nướng gà của huynh chứ gì.

- Đúng là ta có tò mò thật.

- Thế lão huynh muốn Kim Ngạo Thiên giải thích không?

- Người nói thử xem.

- Trước tiên, Kim đệ học thuật nướng gà của huynh là để nướng gà cho mẫu thân ăn.

Lão Cù trở mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Ý... Lão Cù có nghe nhầm không nhỉ.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Không nhầm đâu... đó là ý của Ngạo Thiên đó.

- Thì người cũng là đứa con hoang đang chi địa. Chỉ biết vung ngân lượng để mua chút hư danh hào phóng.

Ngạo Thiên nhăn mặt khi buộc phải nghe câu nói này của lão Cù. Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngạo Thiên đại hiệu hay không đại hiệu thì cũng là Ngạo Thiên. Nhưng Cù lão huynh phải tin lời Ngạo Thiên nói. Nếu Ngạo Thiên có hiệu cũng đúng thôi, bởi lẽ, nếu không có mẫu thân thì đâu có Kim trang, mà khi có Kim trang thì Kim Ngạo Thiên chẳng được như thế này. Không có Kim trang, Ngạo Thiên đúng là người tầm thường, Ngạo Thiên chẳng phải là Ngạo Thiên.

- Nói vậy Kim Ngạo Thiên dựa vào Kim trang mới có được ngày hôm nay.

Ngạo Thiên lưỡng lự gật đầu:

- Có lẽ vậy. Ngạo Thiên có làm gì được đâu. Tất cả đều từ Kim trang mà ra.

Lão Cù gật đầu:

- Nói vậy nghe cũng được, rất thành thật và khí khái. Nam tử hán đại trượng phu phải có chí khí như ngươi.

- Còn điều thứ hai nữa.

Lão Cù hơi chồm đến trước:

- Còn điều gì nữa?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, ra nhiều suy nghĩ rồi nói:

- Mẫu thân sắp tới đây tặng cho Ngạo Thiên một thanh kiếm sống, đó là Lý Phi Vân. Cái gã ôn dịch này thì Cù lão huynh đã biết tổng tông tong rồi. Không cần Ngạo Thiên nói. Mẫu thân buộc Ngạo Thiên phải dụng ý như một người không tầm thường.

Lão Cù nghiêm mặt cướp lời chàng:

- Ta hiểu ý của mẫu thân lão đệ rồi. Đáng khâm phục thật, nhưng thuật nướng gà của ta có gì để khiến cái gã kiếm sát vô tình vô cảm đó.

- Có gì đâu, cứ nướng gà cho gã ăn. Khi gã thèm thì khiến được gã.

- Ngươi có ý nghĩ thật lạ đời. Chẳng lẽ khiến Kiếm sát Lý Phi Vân bằng thịt gà nướng.

Ngạo Thiên gật đầu.

Lão Cù nheo mày:

- Sao Kim lão đệ nghĩ vậy?

- Bởi Trục Kiếm Lý Phi Vân là người tầm thường. Người tầm thường thì luôn lẩn quẩn trong vòng tứ khoái, gồm có ăn, uống, ngủ và tìm khoái lạc. Lấy tứ khoái khiến Lý Phi Vân thì đúng là thượng sách rồi.

Lão Cù phá lên cười rồi vỗ tay vào nhau:

- Đúng... rất ư là đúng.

Lão bung hồ lô tọng luôn một ngụm dài ngoằng, rồi nói tiếp:

- Được rồi ta sẽ truyền thuật nướng gà cho Kim lão đệ. Nhưng ta nói trước, học thuật này không phải dễ đâu, mà phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt. Cũng chỉ có người không tầm thường mới học được.

Ngạo Thiên chỉ vào ngực mình:

- Lão huynh nhìn xem, Ngạo Thiên có phải là người tầm thường đâu.

- Đúng là người không tầm thường rồi.

Ngạo Thiên cầm lấy chiếc đùi gà:

- Thế thì lão huynh còn chờ gì nữa... hãy nói cho Ngạo Thiên biết những thứ gia vị cần thiết để nướng gà.

Lão Cù khoát tay:

- Không phải như người nói đâu. Học thì phải học từ từ, trước tiên phải học thuật bắt gà trước đã.

Ngạo Thiên tròn mắt:

- Bắt gà mà phải học cái gì. Cứ ra chợ mua quách một con thế là xong.

Lão Cù khoát tay:

- Hề... Nếu người nghĩ chỉ có mua con gà thế mãi mãi chẳng thế nào nướng được một con gà ngon như thế này. Người phải tự bắt gà.

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Để nướng được một con gà ngon khi bắt gà phải cho nó còn nguyên dương khí trong nội thể. Còn mấy con gà ngoài chợ thì có con nào giữ được nguyên khí đâu. Chúng sợ đến tái mặt tái mũi thì còn quái gì giữ được chân nguyên trong nội thể. Cái ngon của gà nướng chính là nhờ chân nguyên còn nguyên vẹn. Do đó muốn nướng theo thuật của ta thì người phải học bắt gà.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Được... học thì học... nhưng có con gà nào đâu để Ngạo Thiên bắt chứ.

Lão Cù chỉ vào ngực mình:

- Ta chính là con gà để người bắt đây.

Ngạo Thiên phá lên cười rồi nói:

- Cũng được... Ngạo Thiên sẽ xem lão huynh như con gà già hết hơi hết sức.

- Không dễ như người tưởng đâu. Bắt được ta khó lắm đó.

Lão Cù nói rồi bất ngờ cách không phóng chỉ vẽ luôn một vòng tròn trước sân tòa cổ miếu thần hoàn. Thấy lão phát chỉ khí cày xới mặt đất vẽ thành vòng tròn, Ngạo Thiên trở mắt nhìn. Ngạo Thiên như bị mê hoặc công phu của lão Cù mà bắt chước nhưng lại chẳng có luồng chỉ khí nào phát ra cả.

Lão Cù phá lên cười rồi nói:

- Ngươi đúng là hậu nhân hữu lậu của Kim trang. Nghĩ cũng lạ đời, mẫu thân ngươi là một kỳ nữ võ lâm thế mà ngươi thì chẳng có chút công phu gì.

- O... tại Ngạo Thiên không thèm quan tâm tới đó chứ. Nếu thích thì tự mẫu thân ta sẽ dạy cho. Học thuật bắt gà của lão huynh là đủ rồi... không học gì nữa đâu.

- Ta cũng không ép lão đệ học các công phu khác làm gì.

Lão Cù vừa nói vừa moi trong túi áo ra những viên sỏi nhỏ bằng đầu ngón tay cái. Lão búng các viên sỏi đó vào vòng tròn, tạo thành những phương diện trong căn khôn bát quái.

Lão Cù nhìn lại Ngạo Thiên:

- Muốn bắt được một con gà thì thân pháp của lão đệ phải tuyệt đối nhanh nhẹn và linh hoạt khác thường, luôn tạo ra cho con gà đầy sự bất ngờ để nó không phán đoán mà đào thoát.

- Sao mà rắc rối thế.

- Thế mới là thuật bắt gà của lão Cù. Ngươi xem nhé. Lão huynh chỉ lướt đi trên đầu mũi giày. Điểm tiếp xúc với mặt đất là những viên sỏi, điểm tiếp xúc càng nhỏ thì càng linh hoạt và lướt theo ý mình.

Lão nói rồi thi triển cho Ngạo Thiên thấy. Thân pháp của lão vùn vụt như bóng quỷ vô thường, chớp mắt đã quay về chỗ cũ.

Lão nhìn Ngạo Thiên:

- Đến lượt ngươi.

Ngạo Thiên nhắm mắt:

- Khó quá.

- Hề... lão đệ đừng nản lòng đấy nhé. Làm đi.

Ngạo Thiên nhìn lão rồi miễn cưỡng bước vào vòng tròn. Chàng bước đi trên những viên sỏi mà cứ chao đảo không giữ được thăng bằng, trong khi đó lão Cù bước theo chàng không ngừng phát ra tiếng gà kêu nghe thật nực cười. Hai người một già, một trẻ luyện tập những bước đi quái gở và xa lạ đối với Ngạo Thiên. Họ giống như đang chơi đùa thì đúng hơn và cũng chẳng biết tự bao giờ Ngạo Thiên bị cuốn hút vào trò chơi đó mà quên hẳn cả lão Cù. Lúc đầu chàng còn chao đảo nhưng dần giữ được thăng bằng trên những viên sỏi. Khi

vẫn nhật quang chìm xuống thì Ngạo Thiên đã có thể bước đi thoăn thoắt trên những viên sỏi bấp bênh kia.

Khi bóng tối sụp xuống, Ngạo Thiên mới sực nhớ lại lão Cù. Chàng nhìn vào miếu thần hoàn nhưng chẳng còn thấy lão Cù đâu cả, ngoại trừ chiếc đùi gà để lại trên sân gạch ngoài mái hiên.

Ngạo Thiên quay lại cổ miếu, lớn tiếng gọi:

- Cù lão huynh... Cù lão huynh.

Không có tiếng lão Cù trả lời Ngạo Thiên. Chàng cầm lấy chiếc đùi gà cảm thấy đói bụng cồn cào, liền ăn ngấu nghiến như một hành khất lâu ngày bị đói.

Gọi một lúc không thấy lão Cù trả lời, Kim Ngạo Thiên lâu bầu nói:

- Đúng là lão ôn dịch... lừa bốn thiếu gia bắt gà.

Một ánh chớp lóe ngang bầu trời báo hiệu cơn giông sắp đến, Ngạo Thiên vội vã rời cổ miếu. Như bị bộ pháp mà lão Cù truyền thụ, thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại thi triển nó. Chàng có cảm giác tất cả mọi vật cản trên đường đều được chàng né tránh dễ dàng mà chẳng phải bận tâm suy nghĩ.

Bất thành linh trong màn đêm xuất hiện một hắc y nhân cầm trường kiếm chặn đường Ngạo Thiên. Gã hắc y đó che mặt bằng vuông lụa đen.

Thấy người chặn đường mình. Ngạo Thiên bối rối nói:

- Hề... các hạ biết ta là linh thiếu gia của Kim trang chứ.

Gã hắc y nhân cất giọng ồm ồm:

- Chỉ vì ngươi là linh thiếu gia của Kim trang mà ta mới giết ngươi. Muốn sống thì tránh được kiếm của ta, muốn chết thì cứ để kiếm của ta lấy mạng ngươi.

Hắc y nhân vừa nói vừa vung kiếm toan tập kích Kim Ngạo Thiên nhưng chàng đã kịp khoát tay cản lại:

- Dừng tay.

- Sao ngươi nói ta dừng tay.

Nặng nụ cười giả lả cầu tình, Ngạo Thiên nói:

- Bốn thiếu gia biết tôn giá chặn đường bốn thiếu gia để tìm chút ngân lượng. Cần bao nhiêu cứ nói. Đâu có gì phải thượng cẳng tay, hạ cẳng chân với bốn thiếu gia. Nếu thiếu gia

có mệnh hệ gì bởi kiếm của tôn giá, Kim trang nổi giận không biết tôn giá có tránh được không?

Hắc y nhân gắt giọng nói luôn:

- Ta đâu cần ngân lượng và cũng chẳng sợ uy danh Kim trang của ngươi. Cái số của ngươi phải chết với kiếm của ta mà.

Ngạo Thiên hốt hoảng nói:

- Tôn giá nói vậy là cuồng tâm rồi.
- Cuồng tâm cũng không sao, miễn ngươi chết là được rồi.

Gã nói xong liền phát động kiếm chiêu.

Ngạo Thiên thấy cả một màn hoa kiếm chụp tới mình. Trong lúc hốt hoảng, Ngạo Thiên bất giác thi triển luôn bộ pháp mà lão Cù vừa truyền thụ. Mặc dù có chưa thể thi triển bộ pháp đó như Cù Bá Nhâm nhưng vẫn nhẹ nhàng né tránh màn hoa kiếm dày đặc của hắc y nhân.

Ngạo Thiên né tránh kiếm chiêu của hắc y nhân nhưng vẫn cảm nhận lưỡi kiếm xoàn xoạt chỉ cách mình không quá nửa đốt tay. Chàng lòn qua màn kiếm quang, mà da thịt nổi đầy gai ốc.

Hắc y nhân bất ngờ rút kiếm lại khi đã công ra liên tục hai mươi chiêu, y nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ý... hóa ra ngươi cũng có Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng.

Ngạo Thiên ngờ ngác đáp lại:

- Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng là cái con khỉ gì, đó mới chỉ là bộ pháp bắt gà của bốn thiếu gia thôi. Nếu là Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng thì ngươi tiêu rồi. Bây giờ ta mới dụng đến Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng.

Miệng thì nói, Ngạo Thiên cũng vẫn dụng đúng bộ pháp bắt gà mà thoát đi.

Hắc y nhân không đuổi theo Ngạo Thiên mà chống kiếm nhìn theo chàng cho đến khi mất dạng. Khi Ngạo Thiên đã mất dạng trong bầu trời đêm, hắc y nhân mới lột bỏ vương lụa che mặt lộ ra chân tướng thật của Cù Bá Nhâm.

Lão nhìn theo Ngạo Thiên, vuốt râu mỉm cười nói:

- Ngươi chỉ biết dụng Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng để chạy chứ đâu bắt được gà già này.

Lão nói rồi mở bầu hồ lô uống một ngụm dài. Tu xong ngụm rượu, lão Cù chỉ lắc vai, thân pháp như bóng quỷ vô tướng vụt thoát vào màn đêm mất hút.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>